

derfor holder man saa stærkt derpaa. Og man vil se, at det reelle i Modstanden hos Venstre og de Konservative er, at man gennem en Svækkelse af de arbejdsløse ønsker at skabe Mulighed for at faa Lønningerne yderligere ned, ud fra den Betragtning, at dette er en Hovedbetingelse for en lønnende Produktion. Jeg tror ikke, at det er nogen Skade til, at man faar Pynnten taget bort og siger Sandheden rent ud, som den er. Naar man nu som jeg ikke har den Opfattelse, at dette er et for Produktion og Omsætning nyttigt og gavnligt Formaal i Almindelighed, mener jeg, at man bør yde den nødtørftige Hjælp, der foreslaas her, og ad andre Veje søge hurtigst muligt at faa Produktionen gjort lønnende. Jeg vil ikke dermed sige, at Arbejdslønnen ikke maa følge Pristallets, Værdimaalerens Forandring; jeg har den Opfattelse, at ethvert Forsøg paa under en saadan Værdiforskydning at ville tilrane sig en Fordel gennem Forskydningen er uberettiget, og at ethvert Forsøg herpaa vil skade det fælles Samfund og Muligheden for atter at komme til lønnende Produktion; men jeg tror ikke, at den Arbejdsløshedsunderstøttelse, her er Tale om, vil blive skadelig i saa Henseende. Jeg anbefaler derfor dette Forslag til Fremme. Det er sundere end at drive disse Mennesker over paa Hjelpekasserne og Fattigvæsenet.

Socialministeren (Borgbjerg): Det vilde neppe føre til noget, om jeg indlod mig i en Drøftelse med den ærede sidste Taler om Krisen i al Almindelighed. Det Spørgsmaal har vi drøftet saa ofte før, og det bliver der atter Lejlighed til. Naar det ærede Medlem sagde, at det var tvivlsomt, hvem der var værst stillet, den arbejdsløse ugifte, der gaar her i København og har 8 Kr. 30 Ø. om Ugen, eller den Mand, der sidder i sin Bedrift og paa Grund af Krisen ser det bryde sammen under ham, ser, at Bedriften ikke kan svare sig, ja, saa skal jeg gerne indrømme det ærede Medlem, at de hver paa sin Maade er meget daarligt stillet. Derfor tilsigtede og tilsigter stadig Regeringens store Kriseværnslforslag ogsaa at bringe Hjælp til Bedrifternes Indehavere og gør det ikke smaaligt, gør det med store Midler og paa visse Punkter med Tilslutning fra alle Sider, med store Midler netop til Bedrifternes Indehavere; dér har Arbejderklassen ikke set egoistisk, klassemæssigt paa det, dens Repræsentanter har ikke været ængstelige for at være med til at bevilge ud af hele Samfundets, ud af Statens fælles

Midler meget store Beløb ogsaa til Indehaverne. Men om eet kan dog vist det ærede Medlem og jeg være enige: at hvilke sjælelige Pinsler der end kan være baade her og dér — jeg anerkender det fuldt ud —, saa er dog maaske alligevel det værste af alt, naar den nøgne Sult og Frost banker paa Porten. Bedriftens Indehaver og hans Familie vil dog i Regelen være i Stand til at spise sig mæt, vil dog i Regelen være værnnet mod Kulden, men den arbejdsløse, der har opbrugt al Hjælp, han har den rene, nøgne Sult, den rene, skære Frost at kæmpe imod i Øjeblikket, saa hans Stilling er dog maaske til syvende og sidst den værste. Ikke mindst i en Storby som København og i vore andre større Byer er den enlig stillede arbejdsløse ganske overordentlig slet stillet. Det kan være, at han ude paa Landet eller i en lille Købstad kan faa en Tjans hist og her, gaa ud paa Aalestangeri o. s. v., men i de større Byer, i disse Stenørkener er den ugifte, der maa gaa omkring og lede efter Arbejde og ikke kan faa det maaske et helt Aar, ganske overordentlig vanskeligt stillet.

Til det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem udtalte, at jeg ikke havde parlamentarisk Flertal under min Bekendtgørelse af 14. September om Forhøjelsen af den fortsatte Hjælp for indeværende Vinterhalvaar; det ærede Medlem sagde, at jeg havde gjort det mod alle C-Nævnets Medlemmer undtagen Socialdemokraterne. Stillingen var den, at der i C-Nævnet var et Flertal mod en Forhøjelse, og der var et Mindretal for en Forhøjelse, men dette Mindretal var igen delt i tre Mindretal, der var uenige om Formen for denne Forhøjelse. Der var Socialdemokraterne og Arbejdsløshedskasse-repræsentanterne, der var det radikale Venstres Repræsentant, og der var Arbejdsdirektøren; alle disse tre Mindretal sympatiserede med en Forhøjelse, det var kun Formen, de var uenige om. Forskellen mellem i Aar og i Fjor er altsaa ikke saa væsentlig, som det maaske kunde synes efter det ærede Medlems Udtalelser.

Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at jeg havde udstedt dette Cirkulære af 14. September egenmægtigt, maa jeg protestere, for jeg staar paa Lovens Grund, det er jo erkendt fra alle Sider. Det er erkendt af Venstrepartiets Ordfører i denne Sag i det andet høje Ting, det blev ogsaa erkendt fra konservativ Side, og det ligger i Sagens Natur. Min Forgænger som Socialminister — han kaldtes Indenrigsmini-